

Mănăstirea românească din inima Spaniei

O mare parte din românimea care trăiește și se dezvoltă în afara granițelor țării noastre se află acum în țara lui Cervantes, care a devenit multora dintre români a doua casă. „Mica Românie” de aici crește, dovedindu-se o comunitate activă, puternică și bine integrată în realitățile societății spaniole. Deși rămași aici la muncă de ani buni, românii nu și-au uitat nici limba, nici credința, ducându-și datinile lor ortodoxe până în inima Regatului spaniol, unde, lângă Madrid, au chiar o mănăstire închinată în primul rând sărbătorii Nașterii Domnului.

Mănăstirea ortodoxă română „Naște-rea Domnului” și „Soborul Maicii Domnului” din localitatea Cenicientos, situată la 95 de kilometri vest de Madrid, este una dintre cele patru așezăminte monahale din cadrul Episcopiei Ortodoxe Române a Spaniei și Portugaliei. Întemeierea ei este legată de anul 2017, când, la inițiativa

Prea-sfințitului Părinte Timotei, Episcopul ortodox român al Spaniei și Portugaliei, a fost achiziționat terenul mănăstirii, pe care se află și un edificiu amenajat ulterior în casă monahală și reședință episcopală provizorie. Piatra de temelie a viitoarei biserici de lemn a mănăstirii, care este încă în lucru, a fost pusă în 2018, mănăstirea dispunând actualmente de un paraclis în care se slujește zilnic spre multa mângâiere sufletească a românilor plecați departe de pământul lor. Cât despre aceștia din urmă, care vizitează destul de des acest colț de spiritualitate românească, monahia stavroforă Serafima, stareța mănăstirii, ne-a asigurat că mulți dintre ei se implică activ în viața mănăstirii, contribuind atât la lucrările de amenajare, cât și la viața liturgică. „Duminica, fiecare Sfântă Liturghie are la final un moment de comuniune, o agapă frățească, în care fiecare are posibilitatea de a cu-noaște persoane noi, de a-și împăr-tăși bucuriile și necazurile, și de a-și alina dorul de țară care, de multe ori, este foarte greu de dus în diasporă”, a precizat maica stareță Serafima.

Nevoitoarele de aici nu s-au limitat doar la o viață liturgică intensă, dezvoltând și o frumoasă slujire social-filantropică, concretizată prin colecte de ajutorare a persoanelor aflate și aici în nevoie, prin campanii de donare de sânge și vizite la azilurile de bătrâni, în multe dintre ele fiind găzduiți și români de care aproape nimeni nu își mai aduce aminte. Dintre cei care și-au atașat viețile de duhul acestui loc, câțiva au acceptat să ne și împăr-tășească din experiența vieții lor spirituale trăite în diasporă.

Un sprijin rugător în momente-cheie ale vieții

Camelia, 34 de ani, locuiește acum în Cadalso de los Vidrios, la aproximativ 90 de kilometri vest de Madrid. „Cu 17 ani în urmă, am lăsat țara mea dragă, părinții mei, locurile unde am copilărit și sfânta biserică, unde mergeam la fiecare slujbă, căci era legătura mea cu Dumnezeu, pentru a căuta o viață mai bună, un trai decent. După plecare, cu timpul am început să pierd intensitatea legăturii cu Dumnezeu, chiar dacă mă închinam în fiecare zi. Aici mi-am dat cu adevărat seama că nu au deloc dreptate cei care afirmă: «Dacă Îl ai pe Dumnezeu în suflet, nu trebuie să mergi la biserică». Viața ne aduce foarte multe încercări și credem că le putem depăși, dar fără Sfânta Biserică ne este foarte greu să mergem pe drumul cel bun. Ne concentrăm pe muncă, să avem cât mai multe, și fără să ne dăm seama devenim egoiști și indi-ferenți la ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Acum doi ani, în zona unde locuiesc s-a construit Mănăstirea «Nașterea Domnului». Pentru mine a fost de foarte mare ajutor, căci treceam printr-un moment dificil în viață. Am

învăţat să iubesc din nou, să doresc binele celorlalţi indiferent de ce îmi oferă viaţa de zi cu zi, să-i ajut pe ceilalţi fără să aştept nimic în schimb. De fiecare dată când particip la Sfânta Liturghie, simt o apropiere mare de Dumnezeu. Liturghia este o regăsire a mea. Mulţumesc Domnului că a pus în drumul meu Sfânta Mănăstire «Naşterea Domnului» şi mulţumesc tuturor celor care slujesc acolo.”

Mănăstirea, un loc ce aduce liniştire oriunde s-ar afla

Pentru Gina Ciobanu, de 39 de ani, care locuieşte acum în Aldea del Fresno, localitate cu aproape 3.000 de locuitori situată la 55 de kilometri de Madrid, să poţi merge la mănăstire este o adevărată binecuvântare, ca de altfel pentru orice român din Occident. „Ce înseamnă mănăstirea pentru noi? Înseamnă un loc de sfinţenie, de reculegere sufletească cu adâncă încărcătură spirituală, un loc care te apropie de cer şi-ţi dă liniştea de care ai atâta nevoie. Măicuţele şi preoţii, cu vocea blândă şi privirea plină de dragoste, îţi dau căldură şi mulţumirea că ai ajuns unde trebuie pentru a te înălţa duhovniceşte. Liniştea locului, foşnetul frunzelor şi cântecul păsărilor par rupte dintr-un vis. E ceva ce sufletul, odată ce a savurat o dată, ţi-o cere iar şi iar. Venind la mănăstire, viaţa ta devine alta, problemele nemaigăsindu-şi locul în sufletul tău. Respiri adânc şi zici: «Mulţumesc, Doamne, pentru viaţa pe care o duc şi pentru oamenii care se roagă pentru noi.»”

Romică Dulgheru, de 55 de ani, a ajuns de curând în Cadalso de los Vidrios, localitate situată la doar 6,5 kilometri de tânăra mănăstire. Deşi când era de vârstă fragedă bunicii săi îi vorbeau despre viaţa de mănăstire, abia mult mai târziu a înţeles că mănăstirea este un loc de liniştire şi binecuvântare, un loc în care acum vine tot mai des la Sfânta Liturghie.

Ştefan are 50 de ani şi trăieşte în Escalona, la 15 kilometri sud de mănăstire. Despre aceasta din urmă, el ne mărturiseşte: „Este locul unde mă simt ca acasă, şi afirmând aceasta nu mă refer la România, ci la atmosfera unei familii mari şi unite, ai cărei membri merg cu toţii în aceeaşi direcţie, în sânul ei fiecare oferind celuilalt iubire şi ajutor sufletesc. Mănăstirea noastră este locul unde oferi respect şi primeşti în aceeaşi măsură, sau chiar mai mult, locul unde dispar diferenţele sociale şi economice. Sentimentele pe care le am în timpul Sfintei Liturghii sunt de nedescris: simt linişte şi mângâiere, iar timpul îşi pierde valoarea lui”.

Luminiţa şi Dumitru Ailenii locuiesc şi muncesc în Sotillo de la Adrada, la 20 de kilometri vest de Cenicientos. Au descoperit această mănăstire cu aproape trei ani în urmă, venind aici chiar în momentul sfinţirii locului. Pentru ei, mănăstirea nou-

Înființată aduce multă pace sufletească și uitarea grijilor profunde cu care se confruntă orice român plecat afară, dar și o puternică coagulare socială între românii aflați aici. Luminița ne împărtășește bucuria ei: „Pentru noi, mănăstirea este a doua familie, motiv pentru care încercăm de câte ori putem să mergem duminica la sfânta slujbă.

Avem bucuria și privilegiul de a avea un locaș de cult aproape, unde copiii așteaptă de fiecare dată cu mare drag să mergem”.

— ziarullumina.ro